

Dagboekfragmenten van een adoptiemoeder

Welke rechten heeft een moeder wanneer ze uit de ouderlijke macht is ontzet? Wie beschermt haar? Wie beschermt jou? Jullie werden gescheiden. Jij ging naar een tehuis. Jouw moeder naar een psychiatrische kliniek. Je bent een paar maanden oud als je in het tehuis komt. Waar jullie de eerste maanden van jouw leven zijn geweest, weten we niet. Je bent geboren in een ziekenhuis in de hoofdstad. Vanaf dat moment tot jouw komst in het tehuis is de tijdslijn van de gebeurtenissen onbekend.

Ik ben op het strand. De zon is aan het zakken en op het strand speelt een groep jongens cricket. Ze hebben ontzettend veel lol met elkaar. Hun sierlijke lijven bewegen soepel tijdens het spel. Af en toe rent een van hen de zee in ter verkoeling. Het zal nog enkele dagen duren, voordat de rechter uitspraak doet en jij officieel onze zoon wordt. Wie ben ik om jou hier weg te halen? Wij, volwassenen, bepalen dat je hier niet meer mag zijn. In de jaren daarna, elke keer als we jouw land weer verlaten, voel ik deze pijn. En elke keer als we er aan komen, grote vreugde. Het land zit in mijn hart. Jouw familie zit in mijn hart.

In de dagen na de rechterlijke uitspraak, verblijven we in de hoofdstad. We besluiten om een geboortekaartje te maken. Dat heb je immers nog niet. Jouw geboorte namen komen op het kaartje. We laten het drukken in een drukkerij op een traditioneel kaartje. We zetten erop dat er een heel lief ventje aan ons is toevertrouwd en jouw geboortedatum en plaats. We zetten er niet de datum op dat we met jou naar Nederland vliegen. Ik weet uit mijn hoofd niet eens precies welke datum dat is. Het doet er ook niet toe. Wij bepalen niet voor jou dat je bent thuis gekomen en waar dat zou moeten zijn. Je bent thuis bij jezelf. Je bent aan onze zorg toevertrouwd. En daar hoort ook de zorg bij voor jouw moeder. Dat maakt dat we haar al gauw gaan zoeken.

We zitten samen op jouw kamer. Je bent 1,5 jaar. Je zit op schoot en ik heb je vast, mijn armen om jou heen. Ik heb je op schoot, ik houd jou vast en tegelijkertijd heb ik je vast met alle moeders van de wereld. Zo voelt het.

We gaan terug naar jouw moederland als je net 3 jaar bent en gaan op zoek naar je moeder. We zoeken nog niet direct voor jou. We gaan terug voor haar. We willen weten hoe het met haar en haar familie is en haar laten weten hoe het met jou gaat. We vinden haar een klein jaar later. Sindsdien hebben we contact en gaan we regelmatig naar haar en jouw familie toe. Dit jaar ben je voor de vijfde keer met je familie samen. We trekken samen op: we koken en eten samen en trekken eropuit. We doen spelletjes, lachen, huilen en praten. We vormen samen een extended family. Daarbuiten is er contact via Facebook en WhatsApp. We delen foto's van bijzondere momenten en feliciteren elkaar met verjaardagen en speciale gebeurtenissen. We delen ook de verliezen. Sommige pijnstukken in het familiesysteem worden aangeraakt en deels geheeld. Samen maken we herinneringen en bouwen we een band op.

Je noemt jouw moeder, amma. Wij noemen haar ook amma, jouw moeder. Daar is geen verwarring over. Ze is jouw amma. Ik ben jouw mama. Jij bent van jezelf. Een prachtig kind. Het is zoals Kahlil Gibran zegt. Jouw kinderen zijn niet jouw kinderen, ze zijn van het leven zelf. Ze komen soms door jou, maar ze komen niet van jou. Ze behoren jou niet toe.

“Your children are not your children. They are the sons and daughters of Life’s longing for itself. They come through you but not from you, And though they are with you yet they belong not to you.”

Je hebt ook gerouwd om het verlies van amma. Maandenlang is er regelmatig het rauwe gevoel van gemis. Je mist haar, vooral 's avonds bij het naar bed gaan. Je deelt dit met ons. We lezen samen het boekje van Grote Haas en Kleine Haas, Raad eens hoeveel ik van je hou?. “Mama, ik hou van jou van hier tot aan de maan en terug. Dat is heel veel. En van Amma, houd ik van hier tot aan de nieuwe planeet en weer terug en dat is net een stukje verder”. Je bent 7 jaar. Ik resoneer mee met jouw pijn en ben onder de indruk van jouw vertrouwen en de moed om dit te uiten.

Is de cirkel rond als we jouw familie ontmoeten en een band opbouwen? Je bent via een grote omweg weer herenigd met jouw familie. Door geweld, gevoelens van angst en schaamte en door ingrijpen van de autoriteiten groei je niet bij jouw familie op. Je groeit op in Nederland om enkele jaren later weer terug te zijn op de plek van jouw oorsprong. Door jouw adoptie kun je terugkomen en welkom zijn in jouw familie.

Hoe had jouw leven eruit gezien als je niet was geadopteerd? Was je opgegroeid in het tehuis totdat je een leeftijd had dat je daar weg moest? Had jouw moeder een kans gekregen om er voor jou te zijn? Was je door anderen geadopteerd? Door andere ouders in jouw geboorteland? Had je dan weer contact gekregen met je familie? Je vraagt je wel eens af hoe je leven er dan had uitgezien. Daar komt geen antwoord op. Waarom kon ik niet bij mijn moeder blijven? Daar zijn nu antwoorden op. Dat geeft rust. Je groeit op met gemis en in de rijkdom van meerdere families en culturen.

Hanna